

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

In levi quidem cupiditate pars aliqua nostri cordis detrahitur: In gravi
autem totum Cor Deo perit. Hac hebdomada, occasione Adolescentis
vocati à Christo ad perfectionem, & nolentis sequi vocantem. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

sunt; nisi una radicitus evulsaverit, alia plantari non poterit: sine causa aliqui conatur ramos incidere, si radicem non contendit evellere. Id est, moderari & refranare, ut in sequentibus declaratur.

Cupiditas non refranata, rapina quaedam est in holocausto, & sacrilegium.

Qui abominaris idola, sacrilegium facis? Rom. 2.

RATIO EST, quod detrahens partem aliquam holocausti, vel rem Deo sacram suffragari, rapina est, & sacrilegium. Nihil hic dubij.

Sed cupiditas non refranata, detrahit partem aliquam holocausti, nempe rem Deo sacram suffragatur. Quid est enim cupiditas non refranata, nisi prava cordis affectio? Quid porò prava cordis affectio, nisi tanta cordis à divino amore detraçtio quanta est eiusdem cordis circa rem creatam pravitatis? At nonne cor tuum, cor Deo sacram est? Nonne totum sibi Deus vult consecratur, quando ex toto corde vult diligit? Nonne ipsa dilectio velut sacrificium cordis est & holocaustum? Ac proinde quis non videt quod qui partem cordis sic detrahit, ut det illam creaturæ, partem aliquam holocausti detrahit, & rem Deo sacram suffragatur? rapina nolle concupiscere.

NONNE igitur cupiditas non refranata, rapina quaedam est in holocausto, & sacrilegium? Quid hic dubij vel difficultatis? An negabis cor tuum, rem esse sacram? Negares primum præceptum quo iuberis cor tuum totum illi dare, dedere, consecratur. Sicut ego hodie præcipio tibi in toto corde tuo. Negares te esse Christianum; id est, unctum & signatum in Spiritu sancto, & caractere numquam delendo, quo te singulariter esse Deo sacram constet in omnem æternitatem. In quo signati estis in diem redemptionis. Negares te à Christo redemptum quo te redemptionis titulo tam verè Christi totus es quam te totum verè meretur tale redemptionis pretium. Non estis vestri, Empti enim estis pretio magno.

Quid præterea non apertum, non obvium, & non planum? Quid familiarius in Scripturis & Patribus quam quod sacrificium salutare est attendere mandatu, & discere ab omni iniquitate? Sed quid propius ad rem nostram quam quod à sancto Marco refertur de illo Scriba qui Dominum interrogaverat, quodnam esset primum

Haynsufus pars quarta.

mandatum, & Domini responsum amplectens, hoc ipsum primum mandatum majus esse omnibus holocaustis & sacrificiis affirmavit? Sic quippe observat Beda, gravem tum inter Scribas & Phariseos questionem fuisse, aliis hostias & sacrificia legalia, aliis fidei & dilectionis opera præferentibus, in qua iste sententia erat, quem Dominus Jesus laudavit, ac illi dixit: Non es longè à regno Dei. Quod unum porò superest, An id ignoras quod toties decantatum est à sanctis Patribus, per primum præceptum quo totum à nobis exigitur, nullam in res alius divisionem admitti: quantumque in hac inferiora insuperis, tantum necesse est ut demas de toto; Hæc sunt expressa sancti Basilij verba, quibus sublebens S. Augustinus ait, quæcumque modicam aliam dilectionem esse velut rivulum, cuius derivatione minuitur illa Dei dilectio.

Quapropter nihil est quod hic intellectum remoretur, quo semel ita persuaso, quid verò esse possit quo voluntas reluctetur? Quid est quod omnem cupiditatem non refranet cum Gratia, cum cupiditas non refranata tale sit probum quale esset rapina in holocausto vel sacrilegium? Nonne idcirco dictum à Domino: Ego Dominus diligens iudicium & odio habens rapinam in holocausto? Nonne idcirco Apostolus: Tu qui abominaris idola sacrilegium facis? quasi diceret tuo te ore iudica, tuo te ore condemna. Quid censes de Idolo, quid de rapina, de sacrilegio? nonne illa execraris, nonne penitus abominaris? Cur non sic ergo pravam cupiditatem quæ non est minus sacrilega in modica cordis parte detrahenda, quam in ipsis immolatarum olim hostiarum detraçtis partibus? Non est quidem tam immane sacrilegium; sicut furtum assis non est tale furtum quale est nummi aurei: sed tamen furtum est. Ita proclius, esto, cupiditas in te parva non sit ingens sacrilegium; sacrilegium tamen est, sacrilegium concupiscendo facis: unde si nolles altem furari, licet non sit furtum magnum: cur non vis refranare cupiditatem, licet non sit ingens sacrilegium in ea relaxanda? Ephraim, quid mihi ultra idola! ABICITE Deos alienos qui in medio vestri sunt, & mundamini.

Quod si de graviori ageretur culpa, tunc illud etiam gravius sequeretur quod cerè multum expendi debet:

In levi quidem cupiditate, pars aliqua nostri cordis detrahitur;

In gravi verò, totum Cor Deo perit.

G

RATIO

In Ps. 118.

L. I. De B.

Chr. c. 21.

Is. 61.

Rom. 21.

Osee 4.

Gen. 35.

RATIO EST, quia tunc Deo cor hominis totum perit quando tota divina perit charitas. Sed in gravi cupiditate qua est lethalis culpa, perit tota divina charitas. Ergo & totum hominis cor Deo perit.

In prima propositione tria essent distincte declaranda. Primum quid sit aliquid perire Deo, nihil enim proprie potest illi perire, cum in se omnia sic contineat ut sicut à se non potest dividi, sic neque ab illo creata omnia, nisi quæ ipse in nihilum reduxerit. Dicitur tamen moraliter illi hoc perire, quod non attingit finem suum, ut cum homo damnatur, perit Deo, quia sic à suo fine excidit, sic nec possidetur à Deo, nec homo possidet Deum qui erat ultimus finis hominis.

Secundò quid sit divina charitas, nempe illa virtus Theologica qua super omnia Deus diligitur propter seipsum, quæ homo se illi plene subjicit, referendo ad ipsum tamquam ad ultimum finem sua omnia, & præceptorum eius regulam sequendo in omnibus. Sic disertis verbis D. Thomas.

2. 2. q. 24. a. 12.

Tertio denique, tunc hominis totum cor Deo perit quando perit hæc tota charitas, quia perit humani cordis supernaturalis finis qui erat diligere Deum super omnia, & sese illi subicere in omnibus, sicut per illam charitatem potest & debet diligere & sine qua non omnino potest. Esto dilgat Deum naturali quodam sensu & motu sine illa charitate; Non est diligere Deum, sic tantum naturaliter in eum affici sicut in bona nostra creata; non est tunc diligere Deum super omnia, non est sese illi subicere, non est ad illum sua referre omnia, non est denique finem illum attingere ad quem est hominis cor conditum, & cordi d'ffusa charitas per inhabitantem spiritum sanctum qui datus est nobis. O vere Divina charitas, quæ cor ipsum humanum, Divinum redditur!

imp'ra.

Sed in gravi cupiditate qua est lethalis culpa, perit hæc tota Divina Charitas. Primum enim ut ait S. Thomas, cum sit virtus non naturalis, nec æqua sita, sed à Deo infusa, sic à Deo infunditur ut semper ex actione Dei infundentis dependeat sic autem se Deus habet in infusione & conservatione charitatis, sicut sol in illuminatione aëris, unde sicut lumen statim cessaret esse in aëre si quod obstaculum poneretur illuminationi solis, sic charitas statim desinit esse in anima per obstaculum eius influentia quod à peccatore ponitur seu à peccato quod est illi omnino contrarium. Eam charitas quæ Divina est amicitia tam necessario exigit Divinam à nobis fieri voluntariam, ut si eam volumus facere non sit charitas nõ

sit amicitia; peccare autem lethaliter nihil aliud est quam nolle facere Divinam illam voluntatē; unde peccatum & charitas sese ita expugnant ut Mors & vita; *Qui non diligit manet in morte.*

1. Ioh. 3.

Deinde vero cum Charitas inseparabili nexu jungatur illi gratiæ quæ sanctificans dicitur, & quæ peccato mortali deperit: nonne & simul oportet Divinam illam perire charitatem? *Evacuati estis à Christo, à gratia excidistis.*

Gal. 5.

Denique cum charitati debeatur æterna vita quam ipse qui non mentitur promisi dicens: *Si quis diligit me, diligetur à Patre meo, & ego diligam eum & manifestabo ei meipsum.* Peccato vero mortali certa sit & æterna pœna, si charitas & peccatum simul esse possent, simul Idem homo vita & morte æterna dignus esset, quod admitti non debet. *Evigilabunt alij in vitam æternam, & alij in opprobrium ut videant semper.* R. E. D. D. E. T. unicuique Deus secundum opera eius: *is quidem qui secundum patientiam boni operis in corruptionem quarunt, vitam æternam; is autem qui credunt iniquitati, ira & indignatio.*

Ioh. 14.

Dan. 12. Rom. 2.

O quanta utriusque disparitas!

In gravi ergo cupiditate quæ est lethalis noxa, totum cor hominis Deo perit, quia tota perit charitas sine qua cor humanum non potest Deum diligere, nec suum illum finem attingere cui consequendo creatum est, quod est perire Deo sicut & Deus ipsi perit, quod est ad nihilum sese redigere, quod est se à summo Bono in summum malum lubrare. *Perditio tua Israel? SOLVS portabis malum.*

Osee. 13. Fr. 9.

Neque sibi quis palpet de pio quodam Divinitatis sensu quem semper peccator videtur retinere, tale est enim bonum, Deus ut vel eius inimici non possint dissimulare penitus; Sed tale est malum prava cupiditas, ut quantumcumque bene de Deo Fravi sentiat, non possint tamen Deum diligere quamdiu sic prævi sunt. *Cognovi vos, ait illis Dominus, quia dilectionem Dei non habetis in vobis. IPSE novit quid sit in homine. Ipse novit quid sit Deum diligere; Ipse novit quid sit hominem suo illud sensu; suo falli iudicio. Posuerunt adversum me mala pro bonis, & odium pro dilectione mea.* Tantum abest ut possit amor Dei cum peccato simul in uno corde quiescere, quin potius ubi patet peccatum quod non statim expiatur, ibi quoddam latet Dei odium; ibi quædam in Deum facta vitia quæ non sentitur, quia puderet, sed in immo latet quia peccator vellet si posset, Deum de medio tollere, nam vellet illum vel nescire suum pecca-

Ioh. 9. Ib. 3.

Ps. 107.

peccatum, vel non posse vindicare, quod est
 velle Deum non esse, sicut alibi ex sancto Ber-
 nardo dictum est; satis modo tibi sit, ubi de di-
 ligendo Deo agitur ex toto corde tuo, sic ex-
 cludi necesse est omnem inordinatam de corde
 cupiditatem, ut si quidem levis sit, non de toto
 corde Deum diligas, sed ex parte tantum; si autē
 gravis cupiditas fuerit; tu nulla prorsus ex par-
 te diligas. *Qui habet mandata mea & servat ea,*
illo est qui diligit me. Quasi diceret, multi quaerūt
 quid sit Christū diligere, multi fingunt se id vel-
 le, multi propterea vel multa dicunt vel faciunt;
 sed de his nemo deinceps ambigat; qui habet
 mandata mea & servat ea, qui se à quovis pec-
 cato continet, ille est & non alius qui me diligit.
Quid tibi videtur de Christo, cuius est filius?
 an potest decipi vel nos decipere? an potest pec-
 cato cohabitare, an potest peccatum in corde

tuo non videre? an potest illud videndo non
 inerepare! Quid tibi rursus videtur de Christo
 An satis dignus corde tuo toto, vel aliqua tantū
 ejus parte? Quid diligis in creatura quod in illo
 non sit certius & amabilius? Uige hunc affe-
 ctum per singula quæ cogitari possunt amabilia
 & nihil prorsus reperies amore dignum, quod
 non sit in Christo dignius: aut si quid in Chri-
 sto non est, hoc ipso non est amabile; nam ipse
 est non modo totus amabilis & desiderabilis,
 sed totus ipse est amor noster, & totus deside-
 raria, quia sic exhaurit amorem nostrum ut nil
 super sit aliis, nisi quantum ipse permittit.

Vide & infra, Feria 4. infra Hebdomadana
 decimam nonam.

*Qui solutior & laxior est vita, nec Chri-
 stum, nec Deum novit.*

HAC HEBDOMADA, cum nobilis Adolescens audivisset à Domino si per-
 fectus esse vellet, sibi relinquendas esse opes, mærensque recessisset, spreto Chri-
 sti consilio; tum Dominus multa in affectus divitiarum inordinatos, multa in eo-
 rum Gratiam qui his affectibus renuntiarent, dixit, Matthæi decimo nono, Mar-
 ci decimo, & Lucæ decimo octavo. Ex quibus conformes eruentur Veritates, ad
 quoslibet inordinatos affectus perpurandos, qui comparandæ salutis & perfe-
 ctioni tantillum obstant.

FERIA SECUNDA.

INTERROGANTI CHRISTVS ADOLES- CENTI, RESPONDET:

Vnum tibi deest. Marcio.

VERITAS PRACTICA.

Verendum, ne quod tibi deest ad perfectionem,
 desit etiam ad salutem.

RATIO EST, Quia quod tibi deest ad perfectio-
 nem, est affectus quidam inordinatus.

Sed verendum ne affectus ille inordinatus desit et-
 iam ad salutem.

Ergo & quod tibi deest ad perfectionem, verendum
 est ne simul etiam ad salutem desit; ac proinde
 diligentius prospiciendum.

I. PUNCTUM.

VT ab ipso rei gestæ exordio considera-
 tionem inchoemus, sic sanctus Marcus
 inter alios, observatis quibusdam cir-
 cumstantiis, Et cum egressus esset Iesus in
 viam, procurrens quidam genu flexo ante eum, roga-
 bat eum: Magister bone, quid faciam, ut vitam æ-
 ternam percipiam? Iesus autem dixit ei, quid ego di-

cis bonum? Nemo bonus nisi bonus Deus. Præcepta
 nosti? Ne adulteres, ne occidas, ne fureris, ne fal-
 sum testimonium dixeris, ne fraudem faceris, ho-
 nora Patrem tuum & matrem. At ille respondens
 ait illi: Magister, hæc omnia observavi à juveni-
 tute mea. Iesus autem intusit eum, dilexit eum
 & dixit ei: Vnum tibi deest.

Hæc modo hæreamus, & perpendamus quan-
 tæ spei esset hic Adolescens qui omnia Dei præ-
 cepta servarat, qui singulari studio suæ salutis
 Dominum convenerat, à quo singulariter re spe-
 ctus & dilectus fuerat, qui uno verbo Deum sibi
 loquentem videbat & audiebat: & tamen, ô Di-
 vina Judicia, quàm parum aut nihil profecerit
 ex hoc colloquio, infaustus declarabit exitus,
 Quin & de eius salute dubitandi locū satis aper-
 tum nobis relinquunt verba Christi, quæ post e-
 ius abscessū protulit: *Quàm difficile quis pecunias*
habens in